

Bilag til f. t. l. vedr. restaurations- og hotelvirksomhed m. v.

og proceduren for langvarig. De kritiske bemærkninger går især på § 18, stk. 1, 3. og 4. punktum. En mere forenklet fremgangsmåde kunne måske opnås, såfremt man formulerede § 18, stk. 1, således: »Har en bevillingshaver gjort sig skyldig i grov eller oftere gentagen forsømmelse i virksomheden, og de udviste forhold giver grund til at antage, at virksomheden ikke fremtidig vil blive drevet på forsvarlig måde, kan landsbevillingsnævnet fratage ham bevillingen. Er bevillingen givet af kommunalbestyrelsen, kan fratagelse kun ske efter forslag fra denne. Det samme gælder, hvis virksomheden drives på en sådan måde, at drukkenskab, utugt, uterlighed eller strafbare handlinger derved vil kunne fremmes. Hvis omstændighederne gør det påkrævet, kan politiet, forinden endelig afgørelse er truffet, med umiddelbar virkning stille vilkår, der er egnet til at bringe de nævnte forhold til ophør. Vilkårsfastsættelsen vil omgående være at indbringe for landsbevillingsnævnet til efterfølgende godkendelse.«

IV. Bevillingsnævnenes sammensætning og kompetence.

Til de af erhvervsorganisationerne foreslåede ændringer af sammensætningen af de lokale kommunalbestyrelsesudvalg bemærkes, at landsbevillingsnævnet ikke har fundet, at der er nogen saglig begrundelse for de fremsatte forslag.

Et medlem af landsbevillingsnævnet, Axel Ivan Petersen, har dog i denne forbindelse henstillet til overvejelse at gøre nedsættelsen af et lokalt bevillingsnævn obligatorisk samt at give politimesteren, der efter restaurationslovens § 11, stk. 3, er medlem af det lokale bevillingsnævn, stilling som tilfornordnet medlem uden stemmeret.

Endvidere kan landsbevillingsnævnet ikke tiltræde det fremsatte forslag, hvorefter der gives de kommunale bevillingsnævne et så vidtgående selvstyre, at de af kommunerne truffne afgørelser ikke kan indankes for et højere administrativt organ. Man ser ingen saglig motivering for, at det kommunale selvstyre på dette punkt skulle være undtaget fra et overordnet tilsyn, og man kan fuldt ud tilslutte sig de af den daværende handelsminister i sin forelæggelsestale frem-

satte udtalelser om, at hvor retfærdigt et bevillingsnævn end søger at administrere sin myndighed, vil der altid kunne forekomme tilfælde, hvor det må findes ubilligt, at borgeren ikke skulle have mulighed for at lade afgørelsen prøve ved en højere instans.

Tilstedeværelsen af en ankeinstans tilslutter i første række at sikre borgerne mod, at afgørelser bliver truffet ud fra usaglige motiver, og kan ligeledes virke som en tilskyndelse til, at der følges en nogenlunde ensartet praksis i bevillingssager. Men naturligvis bør det tilstræbes, at der i så ringe grad som muligt opstår uoverensstemmelse mellem det skøn, som henholdsvis kommune og landsbevillingsnævn lægger til grund ved afgørelsen af, om en bevilling skal gives eller ikke. Der vil i så henseende kunne opnås noget væsentligt, såfremt der som nedenfor foreslået fastsættes retningslinjer for udstedelsen af alkoholbevillinger. Dette vil dels give kommunerne et mere sikkert vurderingsgrundlag og således formindske antallet af tilfælde, hvor et kommunalt afslag tilsidesættes af landsbevillingsnævnet, dels skabe en mere udbredt forståelse for den praksis, som landsbevillingsnævnet efter lovgivningen er forpligtet til at følge.

Endelig skal man for en ordens skyld tilføje, at såfremt landsbevillingsnævnet oprettholdes som ankeinstans, finder nævnet ikke, at der vil være nogen motivering for at foretage nogen ændring i den gældende lovs regler om nævnets sammensætning.

Det er i øvrigt landsbevillingsnævnets indtryk, at de afgørelser, som har givet kommunerne anledning til misnøje, navnlig drejer sig om problemet unges søgning af cafeteriaer, grill-barer og andre mindre restauranter og om beliggenhedsmæssige problemer, jfr. den vedlagte redegørelse for landsbevillingsnævnets praksis pkt. 3 og 4.

Man vil efter landsbevillingsnævnets opfattelse i væsentlig grad kunne imødekomme kommunernes synspunkter, uden at der sker noget principielt brud med den ved lovændringen i 1970 gennemførte ordning, hvis som foran nævnt handelsministeren får bemyndigelse til nærmere at forklare de »samfundsmæssige, ædruelighedsmæssige og dermed sammenhængende hensyn«, som i overensstemmelse med ombudsmandens udtalelse loyligt kan føre til nægtelse af en bevilling.